

Obsah

Slovo úvodem	11
Starý zákon	13
Na počátku bylo ráno	14
Noc pátá	16
Pokušení	29
Noe	37
Je čas...	45
Intermezzo	47
Naděje	48
Nový zákon	53
A anděl od ní odešel	54
České Vánoce	58
Simeon a Anna	60
Tři mudrci	64
Návrat z Egypta	71
Poprvé v Jeruzalémě	76
Dvanáctiletý Ježíš v chrámě	82
Svatba v Káni	88
Kázání v Nazaretě	92
Nebeské ptactvo	96
Perla	99

Obsah

Deset malomocných	103
Proměnění na hoře Tábor	107
Zacheus	111
Kdo je největší	117
Průzkum veřejného mínění	123
Dělníci na vinici	130
Léčka	137
Kohout	141
Nápis	145
Den třetí	148
Setník	151
Petr	154
Poslední soud	162
Doslov	170

Tři mudrci

KAŠPAR

Kašpar přemýšlel, skláněje se nad svými mapami, kterou cestou by se měli dát. V tom si na něco vzpomněl:

„Kristýno, kde zase jsi?“

„Už běžím, Kašpárku.“

„Neříkej mi Kašpárku, víš, že to nesnáším!“

„To já bych byla ráda, kdybys mi říkal Kristýnko.“

„To bys mě nesměla tak zlobit. Kde mám ten nový brokáto-
vý plášť? Koupila jsi ho vůbec?“

„Ten měla koupit Klára. A nač vlastně potřebuješ na
cesty brokáto-
vý plášť? To ti nestačí ten starý vlněný?“

„Ty si asi neuvědomuješ, kam jedeme. Někde se narodil
nový král. Hvězdy říkají velký král. A takový král se nena-
rodí někde ve chlévě, ale v královském paláci. Tam se přece
nemůžu producírovat jen tak v nějakém ošuntělém plášti.
A kde je vlastně Klára?“

„Šla koupit ten plášť.“

„A Karolína?“

„Ta šla s ní.“

„Vždyť měla připravit jídlo na cestu.“

„Však právě.“

„Pane Bože, za tři hodiny máme odjízďet, a ony jdou te-
prve nakupovat. A co máš vlastně za úkol ty?“

„Já mám připravit nějaké dárky?“

„Dárky? Snad královský dar, ne?“

„Myslím, že pro takové mimino bude nejlepší flaška s dudlíkem a pár chrasíttek.“

„Hele, nech si ty legrácky, tady máš klíč od pokladnice a koukej mazat. A dej si záležet, ať ten král vidí, že tady na východě nejsme žádní chudáci.“

„Člověk by myslel, že čím více žen, tím jednodušší život, a ono je to spíš naopak. Už aby uzákonili tu monogamii.“

Kašpar mávl rukou a znovu se sklonil nad mapami.

MELICHAR

Melichar bezradně stál nad hromadou věcí na cestu.

„Martičko, nemohla bys mi pomoci s tím balením? Tady máš seznam a čti, já budu kontrolovat.“

„Máš kartáček?“ – „Mám.“

„Pastu?“ – „Mám.“

„Nůž, vidličku, lžíci?“ – „Počkej... mám!“

„Máš pyžamo?“ – „Mám.“

„Budík?“ – „Mám.“

„Spacák, polštář, karimatku?“ – „Počkej... mám!“

„Mapu?“ – „Tu bere Kašpar.“

„Zápisník?“ – „Mám.“

„Tužku, pravítko, kružítko?“ – „Počkej... mám!“

„Dalekohled?“ – „Mám.“

„Sextant?“ – „Mám.“

„Co je to sextant?“ – „Mám.“

„Ptám se, co je to sextant.“

„Sextant je přenosný přístroj pro měření úhlové vzdálenosti dvou těles nebo úhlu výšky nebeských těles nad horizontem. Používá se v navigaci ke stanovení zeměpisné polohy podle hvězd či Slunce.“

„Aha... Co je to úhlová vzdálenost, horizont a navigace?“

„Až někdy jindy.“

„A k čemu vlastně potřebujete sextant?“

„Abychom toho nového krále našli. Víme o něm pouze podle té hvězdy, ta nás k němu dovede. Ale bez přesného měření bychom se mohli seknout klidně o sto mil.“

„A to se nemůžete na cestu zeptat?“

„Když my jaksí ještě nevíme, na co se ptát, ve které zemi se ten král narodí. Podle hvězdy víme jen to, že to bude někde na západě. A navíc – muž se na cestu neptá, muž cestu najde sám. Pokračujeme!“

„Máš košile?“ – „Mám.“

„Trika?“ – „Mám.“

„Čepici?“ – „Mám.“

„Ponožky alespoň troje?“ – „Mám.“

„Kalhoty krátké i dlouhé?“ – „Počkej... mám!“

„Něco proti slunci?“ – „Mám.“

„Něco proti komárům?“ – „Mám.“

„Něco proti medvědům?“ – „Tam medvědi nežijí.“

„Máš dar?“ – „Nemám!“

„Tak vezmi nějaké zlato, perly, drahokamy, to se na královském dvoře vždycky užije.“

„Když to mi připadá jako nošení dříví do mlýna. Vlastně do lesa. To mu přinese každý. Kašpar určitě. Chtělo by to něco originálního.“

„A co třeba myrhu? To je vzácná věc.“

„Myrhu? To myslíš tu mast na pomazávání mrtvých? Prosím tě, on se sotva narodil, a ty bys ho už pohřbívala.“

„Tak kadidlo! To se na západě cení skoro víc než zlato.“

„To není špatný nápad.“

„No tak vidíš, kdybys mě neměl...“

„Tak bych si tě musel vymyslet. Pokračujeme, za dvě hodiny máme sraz.“

„Talíř, hrnek, sklenici?“ – „Mám.“

„Pánev, hrnek, poklici?“ – „Mám.“

„Vařečku?“ – „Mám.“

„Manželku?“ – „Mám... počkej... jak to myslíš?“

„Že bych mohla jet s vámi. Třeba vařit.“

„No to já bych strašně rád, Martičko, ale cesta bude dlouhá a namáhavá. To si nemůžu vzít na svědomí. I kluci říkali, že manželky brát nebudou, tak bys tam byla sama, ani by sis neměla s kým popovídat. Ale slibuju, že na korunovaci tě pak vezmu.“

„Hele, nech toho, já tomu rozumím. Chcete si prostě udělat pánskou jízdu. Pokračujeme.“

„Pohorky?“ – „Mám.“

„Sandály?“ – „Mám.“

BALTAZAR

„Hele, Baltazare, chceš tu bílou košili s šedými proužky, nebo tu šedou s bílými proužky?“

„Třeba obě, Barborco. Ale říkal jsem ti, ať mě nerušíš, nebo ten spis nenajdu a my nakonec dojedeme někam úplně jinam.“

„A co vlastně hledáš?“

„Jeden starej spis, kde se psalo o velikém králi, který se má narodit. Jsem si jist, že je to ten samý král, kterého ohlašuje ta hvězda. Bylo tam napsáno, v kterém městě se má narodit. Bylo to od nějakého proroka, ale jak se jen jmenoval... Malkiáš? Micheáš? Matyáš? Kam jsem to jen dal...“

„A nemám ti pomoci hledat?“

„Ne, dobal mi prosím ty věci, za hodinu máme sraz.“

„A podle té hvězdy to nenajdete?“

„No, já bych na ty Melicharovy přístroje moc nespolehal, kdo ví, kdy je naposledy seřizoval.“

„A co Kašparovy mapy?“

„Tak o těch raději ani nemluvím.“

„Tak se prostě na cestu někde zeptejte.“

„To jste celý vy, ženský. Všechno byste řešily slovy. K čemu máme hlavu?“

„A jaký dar máš pro toho nového krále?“

„Dar?“

„Přece nemůžeš jít na návštěvu bez daru. Zvláště na takovouhle návštěvu.“

„Myslíš?“

„Jsem si jistá.“

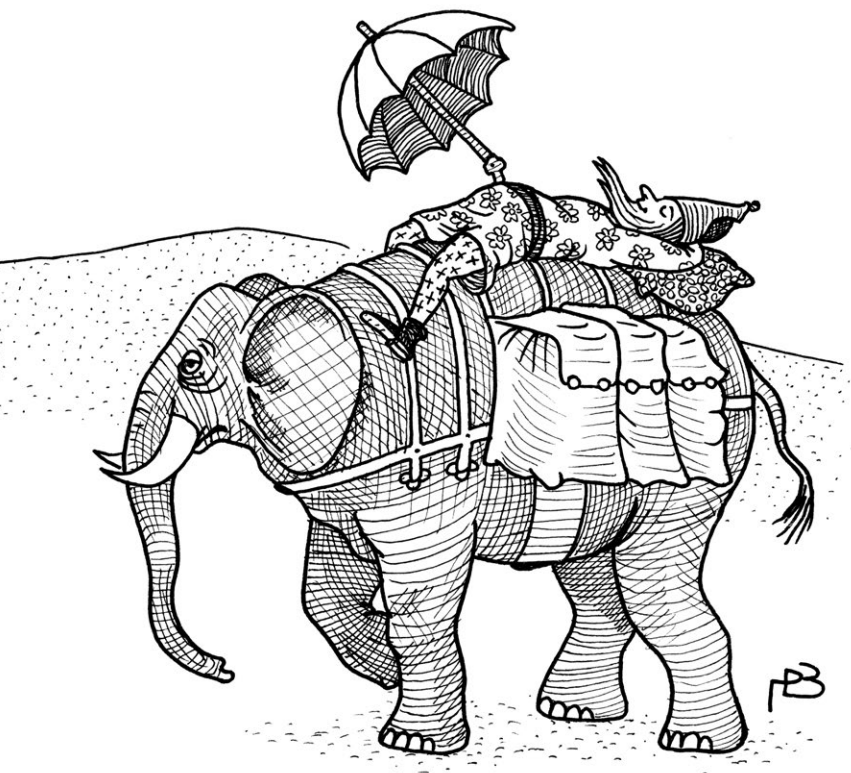
„Co třeba nějaké zlato?“

„To přece nemáme.“

„Tak kadidlo?“

„To by se hodilo spíš pro nějakého kněze.“

„A máme vůbec něco, co by se hodilo pro krále?“

„Máme tam myrhu ještě po babičce, to je přece symbol nesmrtelnosti.“

„Tak mi ji zabal.“

Baltazar se dal znova do hledání. Když si chtěl po chvíli protáhnout záda, uviděl na zemi obrovskou kupu věcí.

„Co je to tady za hromadu?“

„To jsou tvoje věci na cestu.“

„Tohle přece náš osel neuveze.“

„Tak ti něco vezme Kašpar, ten bere slona, ne?“

„A ta druhá hromada?“

„To jsou moje věci.“

„Ty taky někam jedeš?“

„Jo. S vámi.“

„Podívej, Barborko, já bych tě rád vzal, ale nejde to.“

„A proč to nejde?“

„Kašpar s Melchou říkali, že je to pro ženy příliš nebezpečné, takže je prý nechají doma.“

„Já jsem si to myslela! Ale co, když už mám sbaleno, podnikneme něco s Martou. A třeba se přidají i Kristýna, Karolína a Klára.“

*** o několik týdnů později poblíž Betléma ***

„Tohle až budeme vyprávět našim manželkám...“

„To nám nebudou věřit...“

„Škoda, že tu nejsou s námi...“

Matouš 2,1-12